

CLAUDIA PEREZ A. 2005

I H. C. Andersens fodspor i Bolivia

Tolv eventyr skrevet af bolivianske børn

Denne bog udgives i forlængelse af en skrivekonkurrence for børn, som var arrangeret for at hylde Hans Christian Andersen i forbindelse med tohundredeåret for hans fødsel. Konkurrencen blev arrangeret af Den Danske Ambassade i Bolivia med støtte fra Det Bolivianske Boghus.

Vinder- og finalisteventyrene udgør denne bog, som er illustreret af tolv fremragende bolivianske tegnere.

Bedømmelsesudvalget bestod af bolivianske børnebogsforfattere:

Isabel Mesa
Liliana De la Quintana
Manuel Vargas
Verónica Linares

Tak til Det Bolivianske Boghus, Amparo Linares, og Patricia Navarro for støtte til konkurrencen og tak til bedømmelsesudvalget.

Korrektur: Manuel Vargas
Grafik: Waldo Dávila
Forsideillustration: Claudia Pérez Ayala
Udgivelseskoordinator: Alfredo Ovando/Forlag NICOBIS/www.nicobis.com

Første udgave 2005
Copyright: Den Danske Ambassade i Bolivia

Oversat fra spansk til dansk af Stine og Anne

Forord

Kære læser

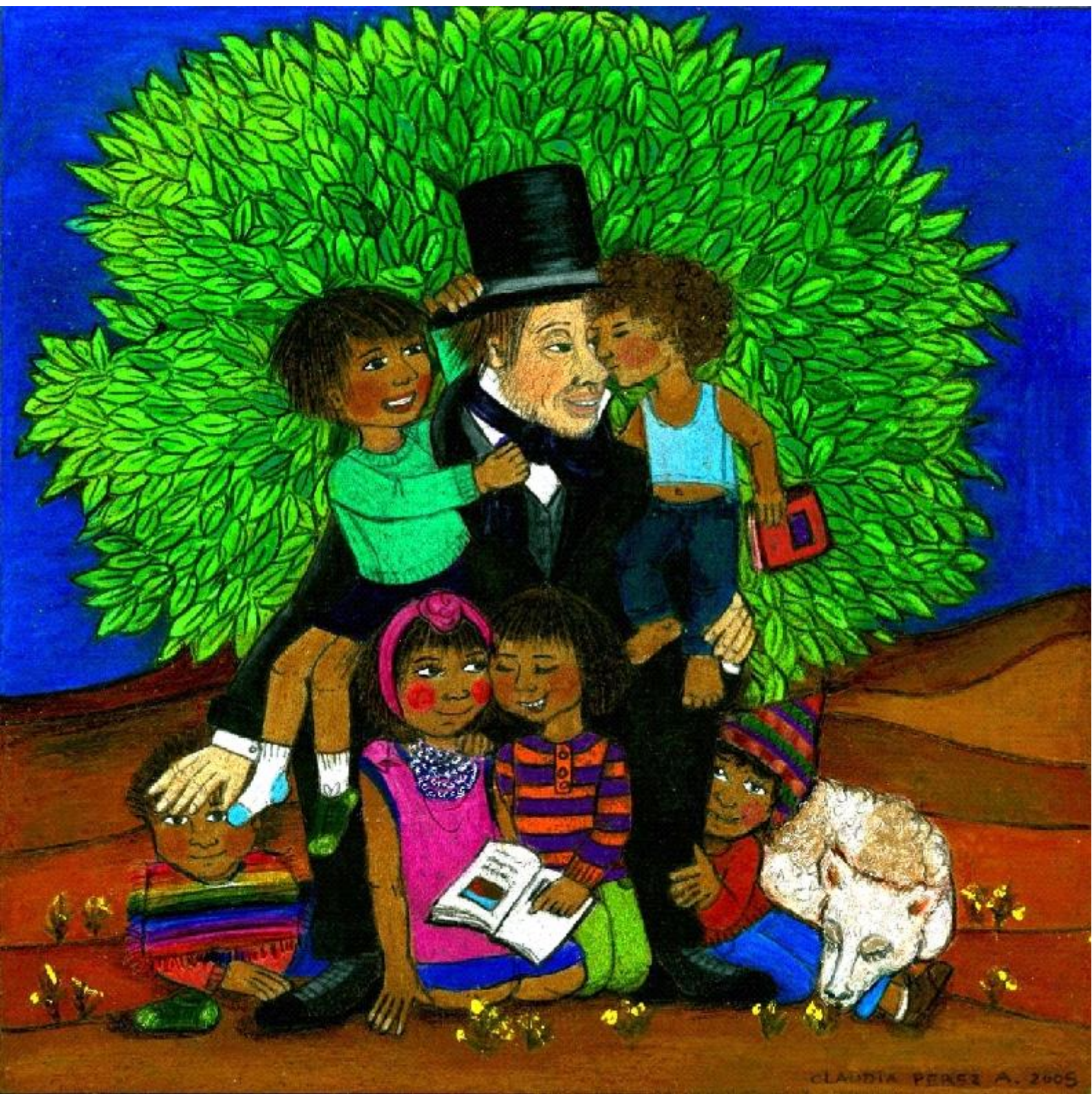
Denne bog indeholder tolv eventyr skrevet af små bolivianske forfattere, som er inspireret af den danske forfatter, Hans Christian Andersen. Eventyrerne er udvalgt ud fra de mange forslag, som vi modtog i en skrivekonkurrence, som Den Danske Ambassade og Det Bolivianske Boghus har arrangeret. Konkurrencen var del af en hyldest til Hans Christian Andersen, som ville være fyldt 200 år den 2. april 2005.

Hans Christian Andersen blev født meget langt herfra – i Danmark, Europa, i en fattig familie. Han var søn af en skomager og en vaskekone. Men på grund af sit talent, standhaftighed og det store ønske om at blive forfatter, blev han berømt i hele verden for sine eventyr til børn. Han havde stor interesse i andre kulturer, så selvom det var svært og dyrt at rejse på hans tid, rejste han til mange andre lande i Europa. Hvis der dengang havde eksisteret de transportmuligheder, som vi har i dag, havde han med sikkerhed også besøgt Bolivia og værdsat landets kulturelle rigdom.

Selvom Hans Christian Andersen ikke selv kunne besøge Bolivia, er han til stede igennem disse eventyr skrevet af, hvem ved, måske fremtidens berømte bolivianske forfattere. Det er tydeligt, at de er repræsenterede i denne bog, fordi de har et stort talent for at skrive.

Vi håber, at denne eventyrsamling kan motivere og stimulere andre små forfattere, som gerne vil realisere deres drømme, sådan som Hans Christian Andersen gjorde.

Mogens Pedersen, Ambassadør for Danmark i Bolivia

Hvem er
Andersen?

Første Præmien

Chokoladekiksdrengen

Forfatter: Tania Ruth Nina Paredes
Skole: José Martí, (La Paz, Bolivia)
Klasse: 6.B
Illustration: Miguel Burgoa

Der var engang en chokoladekiksdreng, som fabriksfolkene solgte til en dame, der var ude at handle. Hun købte en æske med chokoladekiks, og da hun åbnede den, blev chokoladekiksdrengen meget forskrækket og var lige ved at græde.

Damen serverede nemlig chokoladekiksdrengen sammen med en varm kop kaffe for sin mand. Men chokoladekiksdrengen begyndte at råbe, så manden blev forskrækket og sagde:

- *"Åh, jamen dog, kixen kan tale!"*
- *"Spis mig ikke! Jeg har ikke gjort noget",* bønfuldt chokoladekixen.

Manden begyndte at skrig og løb ud. Damen spurgte ham:

- *"Hvad er der med dig? Hvorfor skriger du?"*
- *"Chokoladekixen kan tale"* – svarede manden.

Damen kom ind og så på kixen, der råbte, og hun hørte den sige:

- *"Vent. De må ikke gå, så fortæller jeg, hvordan jeg er havnet her."*
- *"Jeg var lidt af en vildbasse, jeg snublede og faldt ned i en beholder med kiks, og jeg blev overtrukket med chokolade. Det var sådan, jeg havnede her."*

Damen lovede at passe godt på
chokoladekiksdrengen, og han levede meget
lykkeligt sammen med sin nye familie.

Chokoladekiksdrengen fik mange søde venner,
og en dag blev han inviteret til en bryllupsfest.

Chokoladekiksdrengen drømte om at få en kæreste og mange børn,
der var ligesom ham. Men han var endnu kun et barn, og der var
længe til, han skulle tænke på den slags.

Så opdagede han, at det var blevet meget sent, og han tog hjem
fra bryllupsfesten. Den nat drømte chokoladekiksdrengen,
at han arbejdede. Næste dag vågnede han og følte sig som en
voksen mand, og han gik straks ud for at lede efter et arbejde.
Men han kunne ikke finde noget.

– *"Jeg duer ikke til noget. Jeg skræmmer alle væk"* – hulkede han.

Men chokoladekiksdrengen græd så meget, at han smeltede og blev
til en kiks uden chokolade. Og hans ejere blev så forskrækkede,
at drengen igen overtrak sig med chokolade.

En dag mødte han en chokoladekikspige, som hed Rocío, og da drengen
nu næsten var voksen, giftede han sig med chokoladekikspigen.
De fik to børn, en pige og en dreng, som de kaldte Raquel og
David. Deres far sagde, at de skulle opføre sig ordentligt, for
ellers kunne de komme galt af sted.

En dag løb Raquel og David og legede i en park, og pludselig dukkede der en ond kålorm op.

- *"Forsvind herfra! Det er ikke jeres have!"* – råbte kålormen.

Mens moren lavede mad, gik faren ud for at se, hvad børnene lavede. Da han fandt dem, sad de og græd, og han sagde vredt til dem:

- *"Jeg sagde jo, at I skulle blive i huset"* – og så tog han dem med ind.

Deres mor havde lavet aftensmad, og da de havde spist, tog de hjem til chokoladekiksdrengens familie for at bo dér (hos damen som havde købt æsken med chokoladekiks). Damen var meget glad for at se Rocío og Rafael, og hun spurgte:

- *"Hvem er de der små kiks?"*
- *"Det er mine børn"* – sagde Rafael – *"Nu skal jeg præsentere dig for dem. Pigen hedder Raquel og drengen hedder David, de er mine elskede børn."*
- *"De er også mine elskede, dejlige og velopdragne børn"* – tilføjede Rocío og spurgte damen: *Hvordan lærte De og Rafael hinanden at kende?"*
- *"Det gjorde vi, fordi han var lidt af en vildbasse som dreng. Han var faldet ned i en æske med chokolade, som jeg købte. Sådan lærte vi hinanden at kende."*
- *"Sådan lærte vi hinanden at kende"* – sagde Rafael. Og nu da de havde præsenteret sig, sagde han:
- *"David og Raquel er nogle små vildbasser, ligesom jeg var engang."*

De var så uartige, at de forlod huset uden at få lov.

Raquel og David kom på privatskole, og hvert år rykkede de op i næste klasse. Til sidst blev de studenter, og deres forældre var stolte af deres dejlige børn.

Raquel og David fik kærester, og deres forældre var stolte af dem.

Nu da deres forældre var blevet gamle, ville de meget gerne have børnebørn. Og da David og Raquel var søskende, snakkede de sammen.

David fik en søn, som han kaldte Mauricio og Raquel fik en datter, som hun kaldte Rosaura.

Da deres forældre nu havde fået børnebørn, blev de endnu mere stolte. Børnebørnene voksede op, begyndte at studere og fik kærester ligesom alle andre.

Det var en stor og glad familie, og de levede lykkeligt sammen.

Anden præmie

Den dag solen faldt ned i havet

Forfatter: María Elena Quispe Guitérrez

Skole: Almirante Miguel Grau

Klasse: 7.D

Illustration: Susana Zelaya

En dag forsvandt solen fra himlen, og menneskene på jorden begyndte at miste deres kræfter, og planterne begyndte at dø, fordi solen ikke skinnede, og dyrene krøb ind i deres huler, fordi det var koldt.

Menneskene spurgte hinanden:

- *"Hvad er der mon sket med solen? Den er vel ikke faldet ned?"* – sagde menneskene.

Den var hoppet ned i havet, fordi den var træt af at have det så varmt og skinne så meget.

Menneskene spurgte hinanden:

- *"Hvorfor er der så meget lys på havets bund? Fiskene må virkelig være lykkelige med så meget lys."*

Der gik to måneder, solen begyndte at fryse på havets bund og bad månen om at hjælpe den op på himlen igen.

Menneskene kunne ikke få den op af havet, fordi de havde mistet al deres livskraft. Men de sagde til solen:

– *"Du skal ikke bekymre dig, vi lover at få dig op fra havets bund."*

Sådan gik det til, at de samlede sig i grupper og besluttede sig for at bede månen om at hjælpe solen op fra havets bund.

Og månen besluttede sig for at trække solen op.

– *"Jeg trækker solen op til jer, for jeg fryser også, og jeg er ensom uden solens varme"* – sagde månen.

Så tog den hen for at redde solen. Den dykkede ned på havets bund og tog fat i solens ene arm og trak den op. Solen blev meget glad og sagde:

– *"Mange tak min ven."*

Sådan kom solen til at skinne på jorden igen. Børnene kom ud af deres huse for at lege, dyrene kom ud af deres huler, og planterne kom til live i haverne igen.

Solen gav alle jordens mennesker en undskyldning for det, den havde gjort og forstod nu, at den altid skulle skinne.

Så festede alle menneskene på jorden, fordi solen var vendt tilbage.

Og månen følte sig aldrig mere ensom, og nu frøs den heller ikke længere, og jordens mennesker levede meget lykkeligt.

Otte finalist eventyr

1. Ånden i flasken

Forfatter: Susana Palma
Skole: Almirante Miguel Grau
Klasse: 7.B
Illustration: Guiomar Mesa

For mange, mange år siden var der en dreng, som var meget fattig. Han havde ingen forældre, for de døde, da han var fem år.

En dag da han var meget bedrøvet og gik en tur i skoven, fandt han en flaske og tænkte, at det var mælk. Han tog den med hjem og åbnede den, og ud af den kom en ånd. Han blev meget overrasket og spurgte den:

- *"Hvem er De?"*
- *"Jeg er en ånd. Hvem er du?"* – svarede ånden.
- *"Jeg hedder Jaime. Og hvad lavede du inde i den flaske i skove?"* – spurgte drengen.
- *"Det er en lang histori."*
- *"Fortæl mig den"* – sagde drengen.
- *"Godt"* – svarede ånden – *"For omtrent to år siden forelskede jeg mig i en kvinde, der også var ånd, og det viste sig, at hun havde haft en mand, som var kejser over ånderne, og som straf sagde han til mig: Du skal forsvinde fra åndernes land og krybe ned i en flaske, og du må ikke komme ud, før nogen tager proppen af."*

Fra det øjeblik har jeg ikke set den ånd, som jeg forelskede mig i, og der slutter min historie – sagde ånden.

- "Orj, hvor interessant – sagde drengen."
- "Og fordi du har fundet mig, vil jeg opfylde tre ønsker for dig."
- "Mit første ønske er at få mange penge."
- "Mit andet ønske er at få en mor og en far."
- "Og mit sidste ønske er at få en flot bil."

Pling! Hans mor og far kom til syne.
Pling! Pling! Hans penge og bil kom til syne.

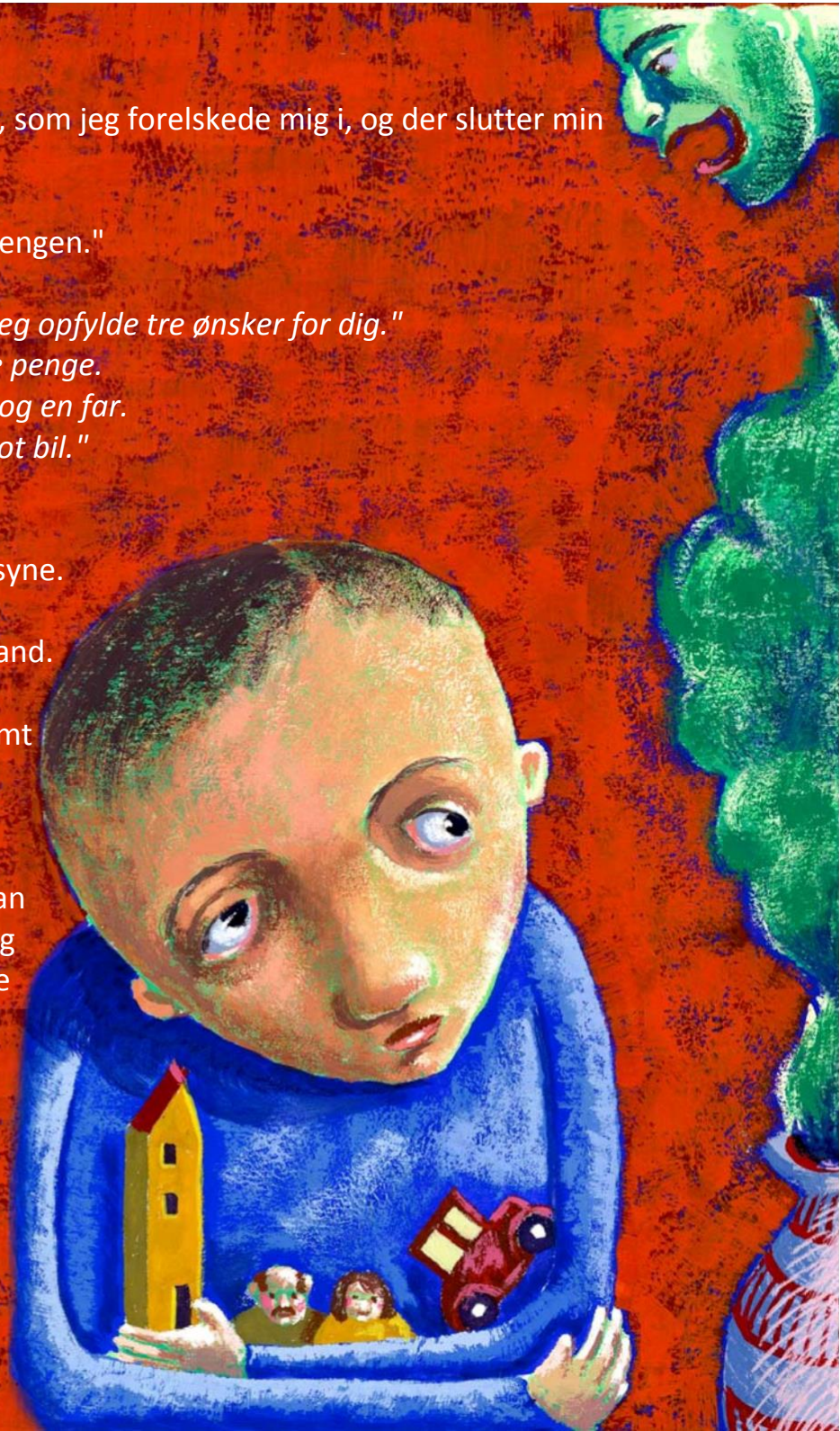
Ånden tog afsked og tog tilbage til sit land.

Men der var noget, drengen havde glemt at ønske. At være lykkelig og at hans forældre elskede ham.

Pengene var ikke til nogen nytte, for han vidste ikke, hvordan man sparede op og brugte dem alle. Hans forældre elskede ham ikke og forlod ham.

Han solgte sin bil og købte et hus for pengene. Men huset var heller ikke til nogen nytte, for han var ensom og foretrak at dø.

Derfor gik han ud i skoven og hængte sig og døde.

2. Stræben efter en jakke

Forfatter: Luis Ángel Quispe Limachi

Skole: Gran Bretaña

Klasse: 2. klasse

Illustration: Magenta Murillo

Der var engang en dreng, der hed Andrés, som ikke havde nogen far, fordi han var død i en ulykke, mens han var på forretningsrejse i Chile. Flyet havde haft mekaniske fejl. Han havde rejst sammen med Andrés' mor, hun overlevede dog heldigvis men blev lam i benene.

Andrés begyndte at læse meget, og han fik et legat til en privatskole. Den første uge han gik der, bad de ham om at købe en jakke, som kostede 200 bolivianos. De forærede ham hele skoleuniformen, men jakken skulle han selv købe. Andrés arbejdede som skopudser, men det rakte ikke. Så gav han sig til at tænke:

- *"Hvordan skulle jeg kunne skaffe 200 bolivianos på en måned? Jeg kan ikke spørge min mor, for hun er invalid, og jeg forsørger hende. Hvis min far havde været her, ville han have hjulpet mig. Jeg kan kun skaffe pengene ved at få flere job."*

Så gik han ud for at lede efter arbejde. På en uge fik han nok arbejde til at kunne betale jakken. Han var bilvasker, pakkedreng, telefonpasser og tjener, udover sit arbejde som skopudser.

På sit første arbejde som bilvasker lavede han flere fejl. Det var lige før, han ridsede bilerne, og ejerne skældte ham ud og sagde til ham:

- *"Kan du overhovedet vaske en bil?"* – og drengen blev nervøs, fordi det var hans første uge."

På de andre arbejdspladser var han også nervøs. Som pakkedreng gled tingene ud af hænderne på ham, så chefen advarede ham:

- *"En fejl mere og så er det ud af dette supermarked."*

Andrés blev nervøs og gjorde sit bedste.

Inden han startede på sit arbejde som tjener, hvor det gik nogenlunde, sagde hans chef:

- *"Hvis du så meget som smadrer en tallerken, bliver det trukket fra din løn."*

Andrés blev rolig og gjorde arbejdet godt.

I sin anden arbejdsuge var han meget ihærdig, og det virkede som om, han havde arbejdet i årevis, for han var dygtigere end de andre ansatte.

Derefter, da måneden var gået, havde han sparet penge nok sammen til at købe jakken. Det arbejde, som gav ham flest penge, var arbejdet som tjener.

Endelig købte han sin jakke og gik tilbage og sagde til sine arbejdsgivere: – *"Jeg kan ikke arbejde længere, for nu skal jeg gå i skole."*

Ved et tilfælde fik han en belønning af alle cheferne på grund af sin store arbejdsindsats og ihærdighed.

Det var den dreng, som måtte ofre mest for at få sin jakke.

A stylized illustration of a young girl with long dark hair in a braid, wearing a light blue turtleneck, playing a yellow acoustic guitar. The background is a warm, textured orange-brown with a dark red path leading to small houses in the distance.

3. Den magiske guitar

Forfatter: Celia Blanca Mamani M.

Skole: Gran Bretaña

Klasse: 8.C

Illustration: Ricardo Aguirre

Der var engang en meget fattig og ydmyg familie i en landsby. Faren hed Antonio og var murer, og hans kone hed Hilda, og hun passede huset, og de havde en smuk datter, som hed Yoana. Yoana var en meget sød pige på fem år, og hun kunne lide at synge og danse. Hun kunne bedst lide at synge, og hendes forældre holdt meget af den måde, hun sang på.

En meget varm dag begyndte hendes far Antonio og hendes mor Hilda at spare lidt penge sammen til at holde en lille fødselsdagsfest for deres kære datter. De ville også købe en gave til hende. Dagene gik, og til sidst havde de sparet nok penge sammen.

Så købte de gaven, og endelig blev det hendes fødselsdag. Hendes forældre forberedte en dejlig fest for hende og inviterede mange drenge og piger. Forældrene fulgte Yoana til festen, hvor gæsterne ventede på fødselsdagsbarnet. Da hun kom til festen, blev hun både overrasket, glad og fornøjet, også over at se alle børnene.

Festen begyndte med mange lege, og der var masser af ståhej, og fødselsdagsbarnet smilte som aldrig før. Der blev serveret nogle lækre sandwich, og de holdt en pause for at nyde den dejlige mad.

Senere forærede Yoanas forældre hende en flot guitar. Yoana blev meget overrasket og glad, da hun så sin gave. Festen varede til langt ud på natten, for alle var meget glade og fornøjede. Det blev meget sent, og Yoana var søvnig og udmattet, så hun lagde sig til at sove sammen med guitaren.

Da Yoana sov, drømte hun, at guitaren var magisk og eventyrlig. Den næste morgen fortalte hun sine forældre, hvad hun havde drømt, men de troede ikke på det.

En meget varm dag gik Yoana ud i husets patio for at synge og spille på sin guitar. Og mens hun spillede, tabte hun guitaren, og pludselig begyndte den at danse. Yoana blev så overrasket, at hun næsten besvimele. Og guitaren sagde:

- *“Jeg er en magisk guitar. Vær sød ikke at fortælle noget til dine forældre eller nogen andre om at du har set mig tale og danse. Det skal være en hemmelighed mellem dig og mig.”*

Yoana sagde ikke noget til sine forældre, det skulle være en hemmelighed mellem guitaren og hende.

Der gik to måneder, og så en dag skulle hendes far, Antonio, på arbejde. Han var murer og arbejdede på et hus i to etager, der næsten var færdigt og tækket, som ejeren ønskede det. Mens Antonio kravlede op, kom der flere murere til, og de vidste, at Antonio var et godt menneske. Men pludselig hørte de en stemme:

– *"Hjælp!"*

De kunne ikke gøre noget. Antonio faldt to etager ned, og murerne skyndte sig hen for at give hans kone besked.

Hilda kom hurtigt og tog ham med på hospitalet. Lægerne sagde, at Antonio ikke ville komme til at gå igen. Hilda og hendes datter Yoana blev meget kede af det, og bagefter tog de Antonio med hjem. Han var stadig syg, og familien var meget bekymret.

Den næste morgen sad Yoana og hendes far og snakkede i husets patio. Yoana havde en ide til, hvordan hendes far kunne blive rask igen. Hun gik hen til sin guitar og spurgte den:

– *"Guitar, kan du gøre, så min far kan gå igen?"*

– *"Ja, det kan jeg godt, men du må ikke fortælle ham, at det var mig, der gjorde det."* – svarede guitaren.

Yoana takkede den mange gange, og bagefter bad hun sin far om at røre ved guitaren. Pludselig kunne han mærke sine knogler blive stærke, og han fik lyst til at gå.

– *"Yoana, vil du hjælpe mig?"* – sagde han.

Yoana så pludselig, at han kunne gå, og hendes far turde ikke tro det, for lægerne havde sagt, at han aldrig ville komme til at gå igen. Hans kone Hilda blev meget glad, da hun så, at Antonio igen havde det godt og kunne gå uden hjælp. Men de vidste ikke, hvordan det var sket. Hilda spurgte Antonio:

- *"Hvad er der sket? Hvordan gik det til?"*
- *"Jeg ved det ikke, Yoana kom bare hen til mig med sin guitar, og så fik jeg kræfterne tilbage og lyst til at gå, og så kunne jeg gå."* – svarede Antonio.

De spurgte Yoana, men hun mumlede blot, at hun ikke vidste, hvad der var sket. Hun fortalte dem ikke, at hendes guitar var magisk, eller at hun gjorde, så hendes far kunne gå igen.

Der var gået mange dage, da Yoanas mor sagde til hende:

- *"Vi har ikke flere penge til mad, for de penge, vi havde, har vi brugt på din fars behandling."*

Yoana gik hen og fortalte sin guitar, hvor bekymret hendes mor var for ikke at kunne forsørge familien. Hun rørte ved guitaren, og pludselig kom der gnister og stråler fra den, og ud kom nogle runde kugler, som lignede mønter. Da hun tog dem op, så hun, at det var rigtige mønter, og hun gav dem til sin mor. Da Hilda så pengene, spurgte hun:

- *"Hvor har du de penge fra? Har du taget dem fra nogen?"*
- *"Mor, jeg har lånt dem af en meget rar nabo, og hun sagde, at vi kan betale dem tilbage, når vi igen har penge."* – svarede Yoana.
- *"Fint min pige, lad mig få pengene, og når jeg kan, betaler jeg dem tilbage."* – sagde hendes mor.

Og sådan fik de mange penge.

En dag legede guitaren og Yoana på hendes værelse. Yoana gav guitaren navnet Berlín, fordi den hjalp og beskyttede dem så meget.

- *"Jeg har givet dig navnet Berlín, fordi jeg synes, det har en magisk betydning og er fyldt med glæde."* – sagde hun til sin guitar.

Guitaren kunne godt lide navnet, den strålede som et brændende lys.

Der gik fire måneder, og en dag legede og sang Yoana sammen med sin guitar. Berlín lyttede til Yoanas sang, og bagefter gav de sig til at snakke.

- *"Jeg ville gerne have en lykkelig familie og et stort, smukt hus."* – sagde Yoana til sin guitar.

Pludselig kom Yoanas mor og så, at guitaren talte. Hun blev så forskrækket, at hun næsten besvime. Derefter kom hendes far også, og da han så, at de talte sammen, blev han også så forskrækket, at han næsten besvime.

Yoana fortalte sine forældre om alt det, der var sket med guitaren.

- *"I troede ikke på, at guitaren var magisk, men det var den, for den gjorde dig rask, far. Så ønskede I jer flere penge... Forstår I det hele nu?"* – sagde Yoana.

Hendes forældre forstod nu det hele, og guitaren, Berlín, opfyldte Yoanas drøm. Først kom der gnister, og der blev meget lyst, og så forvandlede guitaren sig til et kæmpe stort hus, der nærmest lignede et palads. Hendes forældre så det hele og kunne næsten ikke tro det, og Yoana var ked af, at hun ikke længere kunne være sammen med sin elskede guitar. Men inderst inde var hun meget lykkelig over at se sin familie så glad og lykkelig, alle var sunde og raske.

Der gik mange år, og Yoana blev en dygtig musiker og opnåede verdensberømmelse. Familien var meget stolt og begejstret, hver gang hun optrådte og viste sit talent.

4. Drengen der mistede sine skolesager

Forfatter: Marco Frank Luna Tiñini

Skole: Eufrasio Ibañez Rivero

Klasse: 6.B

Illustration: Ricardo Usnayo

En dreng, der hed Roberto, gik ud for at lege med sine venner på en afsides sportsplads. Drengen havde, uden at lægge mærke til det, glemt at lukke sin skoletaske. De var nogle stykker, så de på den måde kunne undgå, at de store børn ville optage hele sportspladsen.

Tingene faldt dermed ud af skoletasken, uden at drengen hørte en lyd.

Hæftet mødte Bogen og sagde til den:

- *“Er du alene ligesom mig?”*
- *“Ja, min ejer har forladt mig, han hed Roberto.”* – svarede Bogen.

Hæftet omfavnede den og sagde:

- *“Lad os finde vores søskende Blyantspidser og Farveblyanter.”*
- *“Ja, lad os det”* – sagde Bogen.

De ledte til det blev aften men fandt ikke noget. De gik fra sted til sted, fra by til by, fra egn til egn, fra grotte til grotte, fra hus til hus, men de fandt ikke noget.

Da det var ved at blive aften, så de pludselig en Farveblyant. Dens tøj var skinnende blå, og den kom hen til dem med sin lyserøde veninde.

- *“Hvordan går det? Er I også alene?”* – sagde farveblyanterne.

– “Ja” – sagde bogen – “vores ejer har forladt os, og nu leder vi efter resten af vores søskende.”

– “Sikke et sammentræf, det gør vi også. Nå, jeg vil begynde at lede, for det bliver snart mørkt.”

– “Ok, farvel” – sagde Hæftet, og de gik videre.

De fandt deres bror Blyantspidser.

Bogen, som var storebroren, omfavnede den, og de fortsatte med at lede efter resten af deres søskende.

Hæftet opdagede et spor fra sin bror Blyant, men inden de nåede at lede, fandt drengen dem og puttede dem i sin taske. Skolesagerne fik ikke deres bror Blyant at se lige med det samme.

Men engang Roberto igen kom forbi stedet, besluttede han sig for at lede efter sin blyant.

Den, der havde fundet blyanten, var en af Robertos venner. På blyanten var der et klistermærke med Robertos navn. Han gav Roberto blyanten tilbage.

Blyanten var meget glad for at se sine søskende igen. Siden den dag var drengen mere forsigtig.

5. Musen og katten

Forfatter: Jerónimo Rodríguez Apaza

Skole: Gran Bretaña

Klasse: 2. klasse

Illustration: Mariel Kuncar

En dag løb en lille mus i et hus hen for at spise en smule ost og brød.

Damen, som boede i huset, fik øje på musen, da den rendte frem og tilbage. Hun fangede den og satte den på sin hånd og sagde venligt til den:

- *“Hvor kommer du fra?”*
- *“Jeg kommer fra mit musehul for at lede efter et stykke ost”* – svarede den lille mus.
- *“Ok, jeg giver dig lidt”* – sagde damen og gav den et stykke ost.

For hver dag der gik, vænnede musen sig mere og mere til at spørge damen om et stykke ost.

På samme tidspunkt, i en anden del af byen, boede der en kat hos en familie. Her slog de den stakkels kat, indtil de blev trætte af det. Som lille var den meget køn og hurtig til at fange mus. De slog den, fordi den ikke længere var køn, og fordi den var ældgammel. De hadede katten så meget, at de endda brækkede en af dens poter, og bagefter smed de den ud af huset.

Katten gik og haltede på gaden; den var hårdt såret og smurt ind i blod. Den blev udmattet af at vandre sådan rundt, og for hver dag der gik, fik katten det værre og værre. Helt afkræftet kom den til en losseplads...

På samme tidspunkt, gik musen en dag ud af huset, hvor den boede sammen med den venlige dame. Den gik rundt i gaderne, og på lossepladsen fik den øje på den sårede og beskidte kat med den brækkede pote.

Musen gik hen mod lossepladsen, og jo tættere den kom, jo mere forbavset blev den over, hvor dårligt katten havde det.

Den lille mus sagde til katten:

- *"Hvem har dog gjort dette mod dig?"*

Katten kunne knap nok tale men svarede:

- *"Det har mine ejere."*
- *"Hvorfor?"*
- *"De slog mig og smed mig ud af huset, fordi jeg er ældgammel og ikke engang kan fange en lille mus mere"* – sagde katten, der knap nok kunne tale.

Den lille mus tænkte forundret over det og sagde så:

- Bare rolig, jeg hjælper dig. Du kan komme med derhen, hvor jeg bor. Der bor en meget sød og venlig dame, som kan hjælpe dig. Hun kan behandle din brækkede pote og vaske din krop.

Katten rejste sig op med de få kræfter den havde og sagde:

– “Tusind tak, jeg vil aldrig glemme alt det, du gør for mig.”

Og uden at spille mere tid fulgte musen den stakkels kat hen til det hus, hvor den venlige dame boede.

De gik langsomt af sted, indtil de var fremme; musen støttede katten, der knap nok kunne gå.

Damen kom ud og spurgte musen:

- *“Hvor har du været?”*
- *“Jeg gik rundt i gaderne, og på en losseplads mødte jeg katten der, som er blevet slået og smidt ud af sine ejere, og de har endda brækket dens pote.”*

Så spurgte damen katten, om musen talte sandt, og katten svarede:

- *“Det musen sagde, er helt rigtigt”* – og den bad hende behandle dens pote og vaske dens krop.

Og damen, som var så venlig, behandlede kattens pote og vaskede dens krop.

Der gik nogle måneder inden kattens pote endelig var helet.

Nu boede der ikke længere kun to i huset, men tre, nemlig husets ejer, katten og den lille mus.

Damen tog sig meget godt af katten og musen. Hun elskede dem, som var de hendes børn og gav dem god mad.

Katten var nu en del af det hus, hvor musen og damen før havde boet alene, og de var alle meget lykkelige.

6. Prinsessen

Forfatter: Yhoselin Nelly Tusco Siñani

Skole: Miguel Grau

Klasse: 7.D

Illustration: Juan José Aramayo

Der var engang en prins, som hed Ignacio, og han rejste fra sted til sted i sin søgen efter en prinsesse. Han mødte én, som hed María, og hun forelskede sig i prinsen. Men prinsen syntes ikke om nogen. Prinsesse María inviterede ham til et bal, men prinsen tog ikke imod invitationen, fordi han ikke brød sig om hende og ikke syntes, de passede sammen.

Der gik to måneder, og så var hoffet til selskab på prins Ignacios slot. Prinsen var meget bedrøvet, fordi han ikke havde mødt en sød prinsesse på sin rejse. Men så fik han øje på en smuk og sød prinsesse, der kom ind gennem slotsporten med sine forældre, og han forelskede sig i hende. Hun forelskede sig også i ham. Da María opdagede, at han kiggede efter den anden prinsesse, blev hun rasende.

Selskabet sluttede, og prinsen sagde til sig selv:

– *“Hvor er jeg dum! Jeg spurgte ikke engang om hendes navn.”*

Næste dag sendte prinsen en af sine vagter ud for at undersøge, hvor prinsessen boede. Men vagten undersøgte ingenting, for prinsesse María afpressede ham.

Nogle måneder senere inviterede prinsens lakaj hele hoffet og hele byen op på prinsens slot klokken otte om aftenen, fordi prinsen fyldte tyve år. Han inviterede også prinsesse María.

Men prinsen længtes efter at gense den prinsesse, han havde lært at kende til selskabet. Prinsesse María og de andre gæster ankom til festen. Endelig trådte prinsessen også ind på slottet, og prinsen nærmede sig hende diskret og spurgte:

– *“Hvad hedder du?”*

- *“Jeg hedder Lucía, hvad hedder du?”* – svarede prinsessen.
- *“Jeg hedder Ignacio.”*

Men i virkeligheden kendte prinsessen allerede hans navn fra invitationen.

Prinsen bød prinsessen op til dans, de dansede vals. María så dem danse og blev rasende og ville gøre noget. Så da hun så slottets tjenestepige servere vin for gæsterne, skubbede hun hende, så hun spildte vin på prinsen. Prinsen bad María om en forklaring, men hun løj og sagde, at hun var snublet.

Festen sluttede, der gik to dage, og prinsen inviterede prinsesse Lucía til stranden. Prinsessen tog imod tilbudet, og de lærte hinanden bedre og bedre at kende.

Der gik fire måneder, og prinsen spurgte hende, om de skulle være kærester. Hun sagde ja, og derefter tog de på ferie til Frankrig og andre steder. Senere fandt prinsesse María ud af, at Lucía og Ignacio var taget på ferie, og hun blev endnu mere rasende, fordi hun blev klar over, at Ignacio og Lucía var kærester.

Der gik tre måneder, så friede prinsen til prinsesse Lucía, og hun sagde ja, fordi hun var blevet meget forelsket i prinsen. Prinsen tog til prinsesse Lucías slot for at bede om forældrenes samtykke, og to måneder senere blev de gift. Festen var fantastisk, og de var begge meget lykkelige. Den eneste, der ikke glædede sig, var María. Hun var meget jaloux og ville hævne sig, så de kom til at lide.

Der gik et år, og prinsesse Lucía fødte prinsen en datter. De kaldte hende Erika, og de var meget lykkelige. María fandt ud af, at Lucía og Ignacio havde fået en datter, og hun ville hævne sig ved at stjæle deres datter og dermed få dem begge til at lide.

Og sådan gik det til, at María planlagde at røve deres datter, når hun fyldte tre måneder.

De tre måneder gik, prinsesse Lucía var ude at gå en tur med sin datter, og María hørte, at pigen hed Erika. Mens Lucía gik ind for at hente pigens hagesmæk, tog María pigen og løb hen mod sin hestevogn, og Erika lagde ikke mærke til det, for hun var meget lille. Prinsesse Lucía opdagede, at pigen var væk og spurgte sine ansatte om de havde set hende, men ingen vidste, hvor hun var. Til sidst spurgte hun sin mand, men han vidste det heller ikke, så Lucía græd fortvivlet. De ledte efter Erika på hele slottet, men hun dukkede ikke op, og prinsesse María var meget lykkelig over at se pigens forældre lide.

Tiden gik, og Erika fyldte femten år. Hun var så sød, hun havde lyst hår og blå øjne som sin mor, Lucía. Men hun troede, at María var hendes mor. María gjorde livet svært for Erika, og hun måtte arbejde som tjenestepige på hendes slot.

Lucía og prinsen var meget bedrøvede, fordi de ikke kunne finde deres datter, og Erika var meget bedrøvet, fordi María skældte hende ud over alt og intet.

María tog hen til prinsens slot og så, at han var bedrøvet, og hun blev meget glad over det.

- *Hvorfor er du ked af det?* – spurgte hun.
- *Fordi min datter stadig ikke er dukket op. Der er gået femten år, og jeg kan ikke finde hende.*

En dag var der fest, fordi prinsesse Lucía havde fødselsdag, og prinsesse Lucía inviterede prinsesse María.

Erika så invitationen, læste den og ville så gerne med til festen. Hun så María gå og gjorde sig hurtigt klar til også at tage til festen.

Hun nåede lige at se María, da hun var på vej ind på slottet. Da Erika trådte ind og så fødselaren, Lucía, lagde hun mærke til, at hun lignede hende på en prik. Og prinsen så også, at Erika lignede Lucía. Han gik hen og spurgte hende:

- *“Hvad hedder du?”*
- *“Jeg hedder Erika.”*

- *“Erika?”* sagde han forbavset – *“hvad hedder din mor?”*
- *“Min mor hedder María.”*
- *“María? Men María har aldrig fået en datter. Og hvor gammel er du?”*
- *“Jeg er femten år”* – svarede hun.
- *“Femten år?”*

Prinsen var sikker på, at Erika var hans datter, og at María havde taget hende fra ham. Han kaldte på María og spurgte hende:

- *“Hvorfor har du stjålet min datter?”*
- *“Fordi du foretrak Lucía frem for mig.”*

Og María flygtede, fordi hun vidste, at hun ville komme i fængsel, og prinsen kaldte på sine vagter, så de kunne fange hende. Og prinsen sagde til Erika.

- *“Jeg er din far, og Lucía er din mor.”*

Erika blev så glad.

Hvad angår María: vagterne fangede hende og satte hende bag tremmer.

Og prinsesse Lucía og prins Ignacio overlod tronen til Erika. Dermed blev Erika en prinsesse, og alle levede lykkeligt til deres dages ende.

7. Den gode og intillegente jæger

Forfatter: Jimena Huanca Acarapi

Skole: Eufrasio Ibáñez Rivero

Klasse: 6.B

Illustration: Juan José Serrano

Der var engang en god og intelligent jæger, som holdt af at fange fisk og får. Jægerens kone kunne godt lide at danse, hans børn kunne godt lide at synge, og han selv kunne godt lide matematik.

En dag besluttede jægeren sig for at gå på jagt. Søen lå tæt på hans hus, så han tog ud for at fiske. Bagefter stegte hans kone fiskene.

Børnene kom løbende hjem fra skole, for de havde noget nyt at fortælle deres forældre.

- *”Mor og far! De holder et møde på skolen i eftermiddag, og nu når vi bor så langt ude på landet, kommer vores lærer og henter jer i sin bil.”*

På mødet spurgte læreren, om forældrene ville med klassen på en lejr. Børnene ville gerne med, men forældrene havde ikke råd, så faren besluttede sig for at tage til byen og sælge fisk. Og deres mor besluttede sig for at tage med til byen og sælge mælk fra sin ko.

Mens børnene ventede på deres far og mor, passede de dyrene og huset.

Forældrene havde meget gode nyheder med hjem fra byen. De havde tjent penge nok til at tage med på lejren.

Endelig kom dagen, hvor de skulle af sted på lejren. De pakkede maden, som var fisk og fåresuppe.

De kørte af sted i en kæmpe stor bus. Det sted, hvor de skulle hen, hed Apolo, og da de ankom, steg alle ud af bussen.

Her var både en sø, fugle og dyr. Da de havde installeret sig, gik deres far ned til søen for at fange fisk til den næste dag.

Senere legede børnene en time. Derefter gik de ind i et rum med en tavle og kridt, hvor de havde undervisning i regning, sprog, samfundsfag, naturfag og religion.

Bagefter tog de hjem til deres hus på landet.

Men deres far og mor havde nu penge, så de besluttede at flytte ind til byen. Børnene blev stolte, fordi de kom på privatskole. Og privatskolen hed "Don Bosco". Privatskolen hed "Don Bosco", og her var de dygtige til at undervise.

Deres venner var meget uartige, vigtige og storsnudede.

En dag havde de fædrelandstime, som man har her. De begyndte med at sværge troskab til flaget og fædrelandet.

Da det var den gode og intelligente jægers børns tur til at fortælle, forberedte han dem, så de kunne tale ordentligt om emnet.

Det emne, de talte om, handlede om Verdens begyndelse.

– *"Det er så smukt"* – sagde deres mor.

Og deres far sagde:

– *"Jeg forberedte dem på at tale om Verdens begyndelse. Jeg sagde, at de først skulle sige pænt goddag og derefter sige tak."*

8. Drengen der rejste rundt i eventyret

Forfatter: José Luis Salazar Suxo

Skole: Gran Bretaña

Klasse: 2.D

Illustration: Juan José Aramayo

Der var engang en dreng, der hed Albert. Han var meget flittig og kunne godt lide at læse. Men han var ikke fuldkommen. Han var nemlig lidt af en bangebuks.

Hans far var ved at bygge et hus til ham oppe i træet og sendte derfor Albert ud for at købe søm, og han cyklede af sted. Han fik øje på nogle drenge, som legede på deres cykler og hoppede over nogle rør.

– *“Hop over hvis du tør!”* – sagde de til ham.

Men han turde ikke og skyndte sig væk.

Pludselig begyndte det at regne, og han ledte efter et sted at søge ly. Han gik ind på et bibliotek, hvor han mødte den mand, som ejede biblioteket, og drengen spurgte ham:

– *“Er der en telefon her? Jeg vil gerne tale med min familie.”*

Manden var meget optaget af at udlåne bøger. Så han gav ham et adgangskort, men drengen ville bare låne en telefon, og endelig sagde manden til ham:

– *“For enden er der en telefon.”*

Drengen gik meget langsomt; han var bange, fordi han var omgivet af bøger.

Han gik og så på de mange tegninger overalt. Pludselig så han, at der faldt store dråber maling ned fra taget.

Der var ikke noget at sige til, at drengen var bange, og med ét blev han forvandlet til en tegning.

Han så alle de ting, der var rundt omkring ham. Han så sig i et spejl og opdagede, at han ikke længere var et menneske, men en tegneseriefigur, og med ét kom der nogle bøger ud af en kasse.

Det var **Eventyrbogen** i pirattøj og **Fantasibogen**, i fetøj, og de blev enige om at lede efter en udgang, så de kunne komme tilbage til virkeligheden eller menneskenes verden.

De gik indtil de så et overvældende slot, hvor der levede en skør videnskabsmand. Da de trådte ind på slottet, så de, at han var i færd med at tage en grøn drik og forvandle sig til en ulv. Ulven og drengen kiggede på hinanden, og drengen, Eventyrbogen og Fantasibogen satte i løb.

De fandt en båd med årer ved et smukt, gigantisk hav og sejlede ud på havet. På afstand så de, at et skib nærmede sig, og på flaget var der et dødningehoved. På dette skib bestemte pirat Sortskæg over sin bande af onde sørøvere.

Piraterne tog drengen og bøgerne til fange, og de sejlede og sejlede til de kom til en ø, der hed Eventyrøen. Der var mørkt og sumpet. De blev og sov på øen til næste dag. Pludselig kom en bog, der hed **Rædselsbogen** og stillede sig foran piraterne og forskrækkede dem. Drengen og bøgerne fór væk og fandt et skjulested.

Siden hen sejlede de ud på havet for at finde en udgang. Snart kom en hval til syne, og den stødte sammen med skibet, så det blev ødelagt. De greb fast i træstykkerne indtil de nåede fast grund og fortsatte til fods for at lede efter udgangen.

De gik i land på en ø og fandt forskellige frugter, og de så, at der boede nogle smukke dyr som aber og fugle. De morede sig meget sammen med dem. Men de blev ved med at lede, mens de spiste frugt, og så mødte de en guide, der hed **Landkort** og spurgte ham:

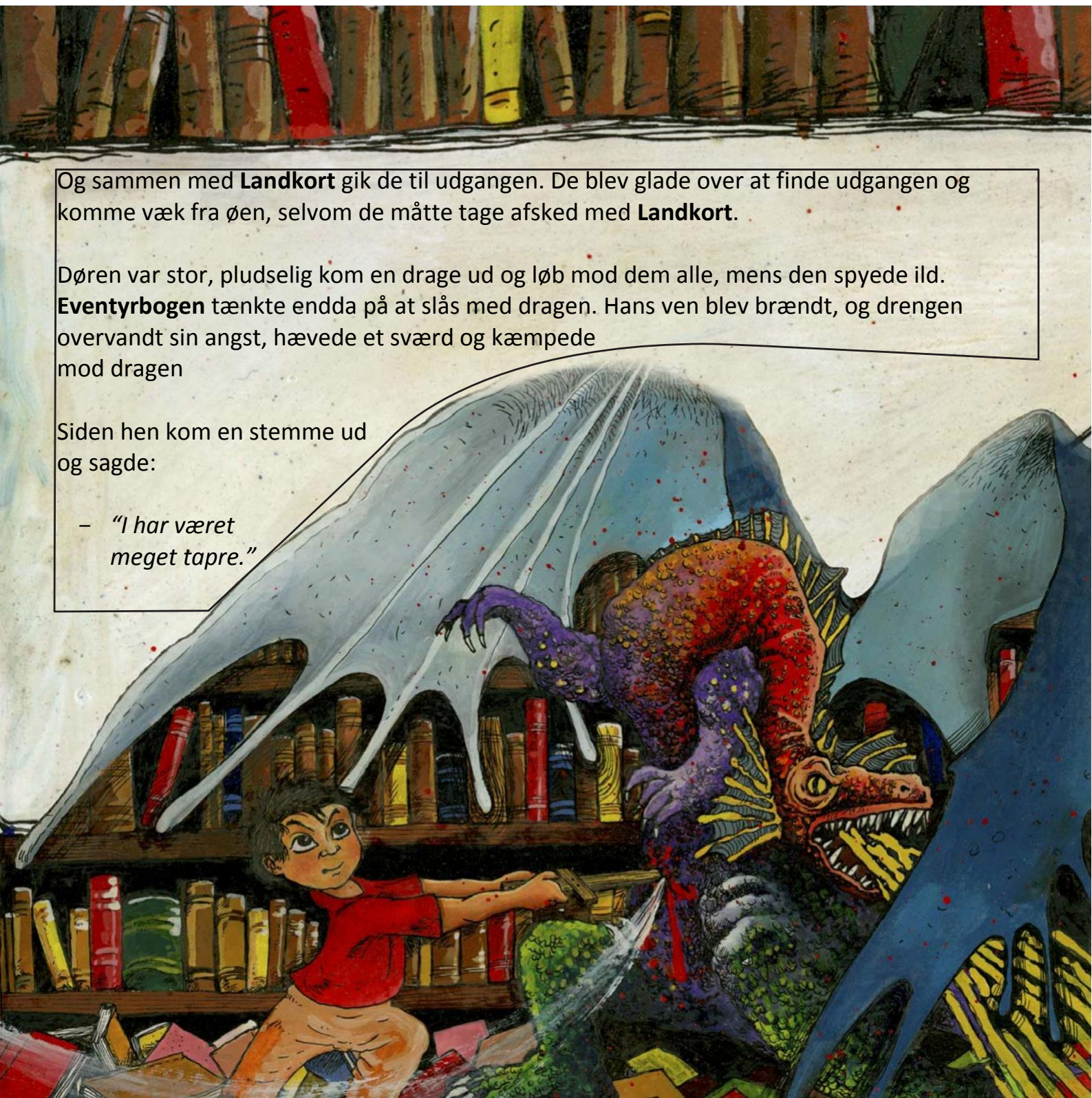
- *“Ved du, hvor udgangen er?”*
- *“Jeg ved, hvor døren til udgangen er, men jeg må ikke selv gå igennem den. Jeg vil tage jer med dertil”* – svarede **Landkort**.

Og sammen med **Landkort** gik de til udgangen. De blev glade over at finde udgangen og komme væk fra øen, selvom de måtte tage afsked med **Landkort**.

Døren var stor, pludselig kom en drage ud og løb mod dem alle, mens den spyede ild. **Eventyrbogen** tænkte endda på at slå med dragen. Hans ven blev brændt, og drengen overvandt sin angst, hævdede et sværd og kæmpede mod dragen

Siden hen kom en stemme ud og sagde:

- *"I har været meget tapre."*

Døren åbnede sig, og de gik ud i virkeligheden.

Drengen blev forvandlet til en virkelig dreng, og en mand spurgte ham:

– *“Faldt du?”*

Drengen rejste sig meget overrasket, fordi han havde rejst rundt i eventyrverdenen sammen med sine tre venner.

Han gik hjem igen. Hans forældre var meget triste, men da de så deres søn, blev de meget lykkelige, og så blev de igen en lykkelig familie.

9. Forældreløs dreng

Forfatter: Sandra Bálcazar
Skole: Rafael Bustillo
Distrikt: Uncía, Potosí
Klasse: 8. klasse
Illustration: Paola Rozo

Der var engang en dreng, der hed Juanito, som havde to yngre brødre.

Hans mor gik sin vej, og hans far døde i en trafikulykke.

De tre brødre blev forældreløse, men de havde heldigvis en tante, som desværre var meget syg

Så Juanito besluttede sig for at arbejde som skopudser, men det, han tjente, rakte ikke. Der var kun nok til at betale tantens piller.

En dag mødte han en gammel mand, som havde dårligt helbred, og han sagde til Juanito:

- *“Min dreng, jeg vil gerne give dig min hund, for jeg har det ikke godt.”*
- *“Tak. Den vil jeg gerne have”* – sagde drengen.
- *“Ja, for jeg har ikke andre end dig at give den til”* – sagde den gamle mand.

Drengen tog hunden med hjem, gav den mad og lærte den at danse, hoppe og springe, og han kaldte den Roky.

En dag tog han den med hen på torvet og sagde, at den skulle gøre alt det, han havde lært den.

Roky dansede, hoppede og sprang, og folk smed mønter til den.

En dag sagde Juanito til sin tante:

- *“Har du ikke lyst til at optræde som klovn?”*

Hans tante sagde:

- *“Jo, lad os det”* – og så klædte hun sig ud som klovn, hans to yngre brødre som myrer og Roky som kok.

De gik ud på torvet for at optræde, og folk klappede, og de tjente mange penge.

En dag kom der nogle fine herrer hjem til dem og spurgte, om det var dem, der optrådte som klovne.

- *“Ja” – sagde tanten – “Det er os.”*
- *“Jeg kan tilbyde jer en kontrakt, så I kan optræde i et cirkus.”*

Tanten spurgte sine nevøer:

- *“Vil I være med til det?”*
- *“Ja, det vil vi!”*

Og så skrev de under på en kontrakt på 3000 bolivianos.

Endelig kom dagen, hvor de skulle optræde. Roky dansede på et rør, og Juanito dansede og fortalte vittigheder. Myrerne rendte frem og tilbage og dansede rundt om cirkuset. Deres tante var jonglør, kastede bolde op i luften. Nogle gange tog hun stylder på og blev kæmpe stor og gik og dansede.

Roky gøede og løb rundt om ildringen; han fik Juanito Pepino og de andre til at falde på gulvet, og han kildede dem. Folk var ved at dø af grin, og de ønskede, han ville få dem til at grine endnu mere, de klappede, grinede og dansede sammen med dem.

Men en dag da Roky skulle springe gennem ildringen, som var et hjul, brækkede han den højre forpote, og publikum blev forskrækket.

- *“Nej!” – råbte alle*

Og nu var han ikke længere med i cirkuset, men folk ville have, at han skulle komme tilbage og få dem til at grine. De tog hen til klinikken, hvor han var indlagt, og sagde:

- *“Kom nu Roky!”*

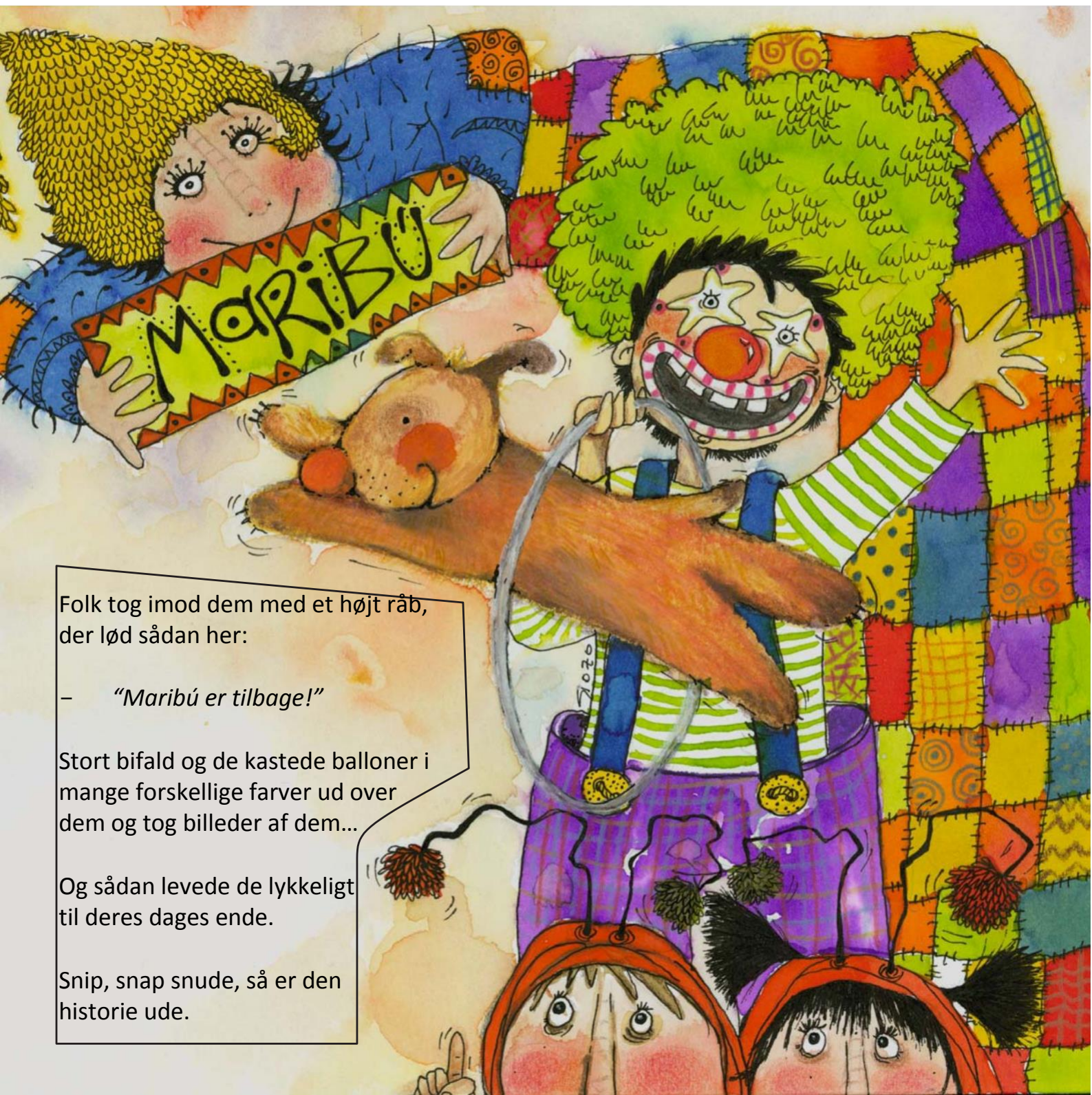
Så sørgede Juanito for, at han blev opereret. Lægen fortalte, at operationen havde reddet ham. De blev meget glade, og Roky blev rask.

En dag, da Juanito drømte, så han en god fe for sig, og hun sagde til ham:

- *“Du kommer til at få mange kontrakter, og du skal kalde dit cirkus for Maribú.”*

Den næste dag kom der nogle damer og herrer og tilbød hans tante og de tre brødre en kontrakt. En tilbød 3000 bolivianos, en anden tilbød 4000, og en tredje tilbød 6000. Så besluttede Juanito og de andre at vende tilbage til cirkuset. Dette er klovnen Juanitos vrøvlesang:

*Man siger,
at der her er grædepile,
men når jeg komme tilbage,
bringer jeg dig grinpile.*

Folk tog imod dem med et højt råb,
der lød sådan her:

– “Maribú er tilbage!”

Stort bifald og de kastede balloner i
mange forskellige farver ud over
dem og tog billeder af dem...

Og sådan levede de lykkeligt
til deres dages ende.

Snip, snap snude, så er den
historie ude.

10. Tomás' familie

Forfatter: Geraldine Vaca Guzmán

Skole: Villa Banzer

Klasse: 8. klasse

Illustration: Jacqline Ticona

I en landsby meget langt borte, der hed Magdalena, boede en fattig familie. De var så fattige, at de ikke engang havde penge til mad, og endnu mindre til tøj og til at blive behandlet mod sygdomme. Eftersom de var fattige, var folk ligeglade med dem, og ingen hjalp dem.

Der var fjorten børn i familien, den mindste af dem var tre år og hed Tomás. Forældrene hed don José og doña María.

En dag blev Tomás alvorligt syg, og forældrene var bange for at han ville dø, hvis han ikke fik medicin, så de besluttede at give ham bort til en familie, der havde penge til at få ham helbredt og sende ham i skole.

– *”Tomás' nye familie havde ingen børn, og fra da af blev ægteparret Federico og Rosmary Tomás' adoptivforældre.”*

Hans sygdom var så alvorlig, at der ikke var nogen lægemidler i landsbyen, som kunne behandle ham. Så don Federico og doña Rosmary besluttede sig for at tage ham med til en større by, så han kunne blive behandlet.

Siden da hørte Tomás' rigtige forældre ikke mere til ham. Da han var blevet rask, besluttede hans adoptivforældre at blive i byen for at give ham en god uddannelse.

Som seksårig kom Tomás i skole, og han var meget vellidt af sine klassekammerater og lærere. Senere fortsatte han sine studier på universitetet, hvor han var en af de dygtigste.

Don Federico og doña Rosmary elskede Tomás højt, som var han deres rigtige søn.

Da Tomás var færdig med sin uddannelse, besluttede de en dag uden at tænke på sig selv, at fortælle ham sandheden om, at de ikke var hans rigtige forældre.

Tomás blev meget skuffet. Han vidste ikke, om han skulle tro dem eller ej. Han var meget forvirret og tænkte, at de gjorde det mod ham, fordi de ikke holdt af ham.

Så forklarede og fortalte don Federico og doña Rosmary ham hele historien. Og så forstod han det hele.

Han besluttede sig for at tage tilbage til sin hjemby Magdalena for at lede efter sine rigtige forældre. Tiden var gået, Tomás' forældre boede ikke længere i Magdalena, og der var ikke nogen, som kunne fortælle ham, hvor de var taget hen.

En dag efter at have gennemført mange gårde og landsbyer kom de til Santa Elena, og Tomás begyndte at gå fra landsby til landsby og fra hus til hus og spørge. Til sidst nåede han til et lille ydmygt hus og spurgte en dame:

- *“Undskyld, De ved vel ikke, hvor der bor en dame, der hedder María?”*
- *“Jo, her bor en María, men jeg ved ikke, om det er den María, du søger.”* – svarede damen.

Da Tomás hørte det, blev han meget rørt. Så spurgte han ængsteligt damen:

- *“Må jeg se María?”*
- *“Ja, nu skal jeg kalde på hende.”*

Og i samme øjeblik kom doña María til syne med sit grå hår og lidt afmagrede ansigt. Hun gav indtryk af, at hendes liv ikke havde ændret sig i alle disse år.

Da Tomás så hende, blev han endnu mere rørt og bevæget. Ud fra det hans adoptivforældre havde fortalt, var han sikker på, at hun var hans mor, og så spurgte han hende:

- *“Er De den María, der boede i landsbyen Magdalena?”*
- *“Ja, det er mig”* – svarede hun.

Tomás spurgte igen, nu endnu mere rørt:

- *“Er De Josés kone?”*
- *“Ja, jeg er Josés kone”* – svarede hun.
- *“Og hvor er han?”*
- *“José er død. Og hvem er De?”*
- *“Jeg er Tomás, den dreng du gav væk til don Federico og fru doña Rosmary for tyve år siden.”*

María vidste ikke, hvad hun skulle svare. Hun følte en stor smerte men samtidig lykke ved at se sin søn foran sig. Med dirrende stemme ville hun forklare ham grunden til deres beslutning, men Tomás lod hende ikke tale, han sagde til hende, at han vidste det hele, og at han slet ikke bar nag.

Tværtimod var han meget lykkelig over at havde fundet hende.

De omfavnede hinanden og græd af glæde. Hans søskende var blevet voksne og boede forskellige steder.

I dag lever Tomás lykkeligt i sin gamle landsby, Magdalena, sammen med sin mor og sine adoptivforældre som én stor familie.

